

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fejér Megyei Bíróság a dr. Méhes Dávid Dániel Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Méhes Dávid ügyvéd, cím) által képviselt **felperes neve** (cím) lakos felperesnek,- a Vitári Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Vitári Jenő ügyvéd, cím) által képviselt **alperes neve** (cím) székhelyű alperes ellen **munkaviszony megszüntetése** miatt indított perében a Székesfehérvári Munkaügyi Bíróság 7.M.121/2010/10. számú ítélete ellen a felperes által 11. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán az alulírott helyen és napon, nyilvános tárgyaláson meghozta és kihirdette az alábbi

í t é l e t e t :

az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság az elsőfokú ítéletet helyes indokai alapján hagyja helyben, azokat megismételni nem kívánja, csupán hivatkozik rájuk (Pp. 254.§ (3) bekezdés).

A fellebbezésben felhozottakra figyelemmel kiemeli, hogy a felperes csupán állította, de semmivel sem bizonyította, hogy az alperes az átszervezésről szóló döntést utólag, visszadátumozva kreálta volna azzal a céllal, hogy így igazolja a felmondási indok valós voltát.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló adatok alapján az átszervezés lényegét helyesen ragadta meg.

Emlékeztetőül megjegyzendő, hogy a szálloda-wellness komplexumnak papíron mindig is két önálló vezetője volt, csak a wellness részlegvezetői posztot nem tudták stabil emberrel betölteni. Rövid időn belül ketten is váltották egymást, az utóbbi fél évben pedig egyáltalán nem volt alkalmasnak ítélt jelentkező.

Ebben az interregnumban állt elő az a sajátos helyzet, hogy a részlegvezetői feladatkör ellátása, mint többletmunka - a szállodaigazgató felügyelete alatt - teljes egészében, mondhatni szükségképpen (jobb megoldás híján) a felperesre hárult. Pontosan tudta azonban, mert egyértelműen, és jó időben tudatták vele, hogy ez csak átmeneti állapot, mely csupán addig tart, amíg a részlegvezetői státuszt ismét (végleg) be nem töltik. Abban a pillanatban, amikor találtak új

vezetőt, a felperesre, mint (kisegítő, helyettesítő) vezetőre már nem volt szükség, így ő automatikusan visszazorult abba a helyettesi pozícióba, melyre - elnevezésétől függetlenül - a munkaszerződése szól, s amelyben ténylegesen is dolgozott mindazon időszakokban, amikor a wellnessnek éppen volt vezetője.

A felmondásra okot adó, döntő jelentőségű változás pedig az volt, hogy az új vezető - a korábbiakkal ellentétben - nem tartott igényt helyettesre, és elérte az ügyvezetésnél, hogy a felperes posztját, mint fölösleges középvezetői szintet kiiktassák, munkakörét pedig közte, és két kiemelt dolgozója (a recepciós és takarító csoportvezető) között, fölfelé, illetve lefelé telepítéssel szétosszák.

Ezek miatt a megyei bíróság nem találta meggyőzőnek a munkáltató visszaélésére, rendeltetésellenes joggyakorlására vonatkozó állításokat sem. A főnti történetnek nem lehet olyan értelmet adni, miszerint a felperesnek decemberben csak azért adtak volna - rosszhiszeműen, konspiratív jelleggel - vezető-helyettesi címet, hogy ilyenként januárban fölöslegessé nyilváníthassák.

A decemberi munkaszerződés-módosítás ugyanis a világos peradatok szerint csupán formai jellegű *átnevezés* volt, ami a felperes örök (per definitionem) helyettesi pozíciójában tartalmi eltérést a korábbiakhoz képest egyáltalán nem hozott. Elképzelhető, hogy ez az elnevezésbeli „előléptetés” a felperesben bizonyos várakozást keltett arra nézve, hogy hosszabb távon számolnak vele. Kétségtől hideg zuhanyként érthette az ezzel teljesen ellentétes döntés, különösen annak időzítése. Az eljárást érthető módon bántónak, méltánytalannak ítéltette, és kialakulhatott benne az a gyanú, hogy rapid, váratlan leépítése mögött rejtett módon valami más ok húzódik meg. E gyanúját azonban nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani, így - cáfoló adat híján - azt kellett megállapítani, hogy az alperes nem sértett törvényt, amikor élt a vezetői szintek költségcsökkentő racionalizálására irányuló diszkrecionális (bíróság által nem fölülbírálható) döntési jogával, és a felmondást - a felperes szemszögéből nézve valóban megrendítő mivolta ellenére - még csak jó erkölcsbe ütközőnek sem lehetett minősíteni.

Az eredménytelenül fellebbező felperesnek meg kell téríteni az alperes másodfokú ügyvédi munkadíjból álló perköltségét, amit a megyei bíróság a kifejtett ügyvédi munkával arányban állapított meg (Pp. 239.§ alapján alkalmazandó 78.§ (1) bekezdésre és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (1), (2), (5) és (6) bekezdése).A le nem rótt fellebbezési illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad (6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§).

Székesfehérvár, 2010. november 17.

Dr. Kozma Tamás
a tanács elnöke

Dr. Kaló Zsuzsanna
előadó bíró

Müllerné Dr. Hradszky Erzsébet
bíró